

σύγχυσις (ή), -εως
 †συγχώνευσις (ή), -εως
 συγχωρέω - ὤ, συνεχώρω -
 ρησα, συνεχωρήθην,
 συγκεχωρημένος
 συχώρησις (ή), -εως
 συχωρητέος (ἐπίθ. 3)
 συχωρητικός (ἐπίθ. 3)
 Συέννεσις (ὀ), -ιος (διὰ δύο
 ν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ μέ-
 τρου. Δίσχυλ. Πέρσ. 324)
 σύζευξις (ή), εως
 †συζητήσιμος (ἐπίθετ. 2)
 νέα λέξις
 συζητήσις (ή), -εως
 συζητητής (ὀ), -οῦ
 †συζυγαρχία (ή), ὅρα ζυ-
 γαρχία
 συζυγία (ή), τὸ ἐβραχύ
 σύζυγος (ἐπίθ. 2) καὶ σύ-
 ζυξ (ὀ, ή), -ῦγος (τὸ ὑβραχύ)
 σῦκάμινεα (ή) καὶ ἡ σῦ-
 κάμινος (φυτόν)
 σῦκάμινον (τό), καρπός
 σῦκέα-ῆ (ή), φυτόν
 σῦκινος (ἐπίθ. 3), παροιμ.
 «συχίνη ἐπικουρία»
 σῦκομορέα (ή), φυτόν
 σῦκόμορον (τό), καρπό-
 σῦκον (τό), τὸ ὑμακρόν (καρπός)
 σῦκοφαντέω-ῶ, ἐσυκοφάν-
 τηθην, σεσυκοφαντη-
 μένος
 σῦκοφάντης (ὀ), -ου καὶ θηλ.
 συκοφάντρια (ή)
 σῦκοφαντία (ή) καὶ συ-
 κοφάντησις (ή), -εως
 σῦκοφαντικός (ἐπίθ. 3)
 σῦκοφύλλον (τό)

†συκώτιον (τό), ὅρα συ-
 κωτόν
 συκωτὸν ἤπαρ (τό), ἡπαρ
 ζῶου καὶ μάλιστα χοίρου τρα-
 φέντος διὰ σύκων, διότι οὖ-
 τως ἐνομιζέτο ὅτι γίνεται γλυ-
 κύτερον, ἐντεῦθεν τὸ ἡπαρ
 ἐν τῇ δημόδει λέγεται συ-
 κώτιον
 σῦλάω-ῶ, ἐσύλησα, ἐ-
 σῦλήθην, σεσῦλημέ-
 νος
 σῦλη (ή), αἰσῦλαι (αἰσυ-
 λήσεις), τὸ ὑμακρόν
 σῦλησις (ή), -εως
 σῦλητής (ὀ), -οῦ
 συλλάβη (ή)
 συλλαβίζω, ἐσυλλάβι-
 σα, ἐσυλλαβίσθην,
 σεσυλλαβισμένος (τὸ
 ἐβραχύ)
 συλλαβικός (ἐπίθ. 3)
 †συλλαλητήριον (τό), νέα
 λέξις
 συλλαμβάνω, συνελᾶ-
 βον, συνελήφθην,
 συνειλημμένος
 Σύλλᾶς (ὀ), -α
 συλλέγω, συνέλεξα,
 συνέλεγειν, συνει-
 λεγμένος
 συλλειτουργέω-ῶ, σύνε-
 λειτούργησα
 †συλλειτουργία (ή) καὶ
 κοινότερον συλλείτουρ-
 γον (τό), ἀνή' οὐ πάλαι τὸ
 συλλειτούργησις
 (ή), -εως
 συλλειτουργός (ὀ)
 συλλήθδην (ἐπίρρ).

